

[Per Federspiel.]

deres skattepolitik eller deres økonomiske politik kommer til at betyde en økonomisk belastning for de andre, så valutaeserverne må træde til hjælp og man oplever tilstande som i Uruguay eller andre lande, hvor en fejlslagen politik pludselig har kastet et velfærdssamfund i grus.

Jeg vil også gerne takke ministeren for, at han så klart aflivede myten om, at Fællesskabets organer på nogen som helst måde skulle få mulighed for at forringe vor sociale politik. Det følger simpelt hen af Fællesskabets struktur, at noget sådant vil der ikke kunne blive tale om. Det eneste tilfælde, hvor et land vil kunne komme i strid med Romtraktaten i sin socialpolitik, ville være, hvis den misbruges til at forbedre de konkurrencemæssige vilkår, med andre ord hvis den forringedes. Det er jo et af de afgørende hovedpunkter i hele den økonomiske politik: den ligelige konkurrence og undgåelse af forvridningerne i den konkurrencemæssige stilling.

Harmoniseringen af den økonomiske politik vil — det fremgår blot ved at iagttage forskellighederne i de seks landes nuværende skattesystemer — overlade det fuldstændig til det enkelte land, hvordan skattepolitikken skal tilrettelægges, på samme måde som det står ethvert land frit at tilrettelægge sin socialpolitik.

Kompetencefordelingen mellem Fællesskabets institutioner og navnlig mellem Kommissionen og Ministerrådet er jo endnu ikke helt afklaret, selv om det principielle, at initiativet til gennemførelse af Romtraktatens enkelte kapitler må udgå fra Kommissionen og beslutningerne træffes af ministrene, er så nogenlunde konsolideret. Men når nu engang systemet er udbygget, måske om de 10 år, man nu har sat sig som mål, og det egentlige arbejde med iværksættelsen af Romtraktaten er tilendebragt, så er det vel ikke utænkeligt, at udviklingen kan gå mere i retning af regeringsinitiativer, med andre ord at det bliver de enkelte regeringer eller grupper af regeringerne, der foreslår de nye fremskridt.

Jeg vil ikke anse det for tænkeligt, at udviklingen skulle standse alene ved det, der for mere end 15 år siden blev udmøntet i Romtraktaten. I hvert fald var det dengang klart, at man måtte koncentrere sig om et

system, der var praktisk brugbart, og hvor sikringerne mod magtmisbrug netop lå i kompetencefordelingen mellem Kommissionen, Domstolen og Regeringsrådet. Man oprettede ganske vist den parlamentariske forsamling, men jeg erindrer i hvert fald klart fra de europæiske forhandlinger, der dengang foregik, at det skete med en vis dårlig samvittighed fra regeringernes side, idet denne parlamentariske forsamlings funktioner jo blev meget stærkt begrænset. Man slog sig til tåls med en løfteparagraf om, at der til sin tid skulle afholdes almindelige, direkte valg efter ensartede regler i alle medlemslande, og som en slags reverens til det parlamentariske princip satte man forsamlingen først i kapitlet om institutionerne.

Senere er den parlamentariske forsamlings kompetence udvidet noget, med en vis budgetkontrol, men fremskridtet er meget beskedent. Jeg vil derfor gerne takke ministeren, fordi han så klart understregede i sin redegørelse, at skulle der blive tale om en styrkelse af de fælles institutioner, måtte der navnlig foretages en styrkelse af den parlamentariske kontrol på europæisk niveau. Ministeren er herved fuldt i overensstemmelse med den altovervejende parlamentariske opinion både i de seks medlemslande og i Storbritannien.

Det må efter venstres opfattelse være noget meget væsentligt, at dette politiske mål forfølges, og jeg tror, det vil finde en naturlig baggrund, når Fællesskabet udvides med lande, hvis parlamentariske traditioner går længere tilbage og er mere grundfæstede, end tilfældet er inden for de nuværende medlemslande.

Hvordan denne udvikling skal ske, kan man kun gætte om. Der er fra mange sider inden for de seks yttre ønske om styrkelse af den parlamentariske kontrol. Nogen direkte overførelse af det enkelte lands parlamentariske system med lovgivningsmagt, med mulighed for at afsætte regeringen, hvis den ikke har éns tillid, vil næppe lade sig gøre. Men der ville kunne gives den parlamentariske forsamling beføjelser til virkelig at kontrollere både Kommissionens og Regeringsrådets afgørelser. Jeg kunne tænke mig, at den første udvikling vil ske på den måde, når nu konsultationerne mellem regeringerne får større udbredelse, således at der